

Min debut som "sø-kvinde"

Karina Skovgaard, 3/8 2010

Telefonen ringede, og stemmen sagde "Hej Karina, er du stadig interesseret i jobbet som styrmandsaspirant hos MH. Simonsen?". mit hjerte slog en ekstra gang, og jeg kunne høre at min stemme kappede over da jeg fik taget mig sammen og sagt, "ja selvfølgelig er jeg det".

Tankerne strømmede gennem hoved på mig, nu skulle det ske, de 3 år jeg havde gået i skole på HF-Søfart skulle endelig bruges til noget. Jeg skulle ud og opleve livet til søs.

Den morgen da jeg stod i lufthavnen og skulle mødes med Skipper Suni Eliassen fra Orasund

vil jeg aldrig glemme, jeg skulle være væk fra mine venner, familie og de vante omgivelser i tre måneder. Det var en følelse af fortvivlelse og spænding på en gang og en masse spørgsmål fløj gennem mit hoved. Ville det nu gå, hvordan var folk ombord, ville jeg savne dem der hjemme meget og ikke mindst hvordan skulle jeg som ung kvinde på 19 år dog klare denne "mandeverden"?

Skipper sad allerede klar i flysædet da jeg kom ombord på flyet, jeg var ikke i tvivl om det var ham for han rejste sig op og gav mig hånden, hvor efter han sagde "jeg tænkte nok det var dig for jeg kunne se du kiggede på din telefon lige efter jeg havde sendt dig en SMS". Vi hilste og satte os tilrette. Jeg må nok indrømme at jeg ikke helt vidste hvad jeg skulle sige til ham, så turen til Stockholm var meget stille. Det har dog ændret sig siden.

Vi blev taget imod ved skibet og vores bagage bragt til vores kamre. Jeg hilste på de resterende besætningsmedlemmer og fik en hurtig rundvisning, men da besætningen

havde lidt travlt med at laste blev jeg overladt til mig selv. Der vidste jeg absolut ikke hvad jeg skulle gøre af mig selv.

Den første dag gik med at gå et par ture rundt på skibet som virkede enormt uoverskueligt og jeg tænkte på hvordan jeg nogle sinde skulle kunne finde rundt her. Så blev klokken 17.30 og vi skulle have noget at spise, jeg fik tildelt en plads for enden af bordet, oven i købet ved siden af Skipperen og det føles som om alle sad og kiggede på mig. Efter maden gik jeg ind i cargo kontrolrummet hvor overstyrmanden forklarede mig en masse ting om nogle pumper som jeg ikke forstod ret meget af, men jeg smilede og lod som om jeg var helt med. Den aften var jeg træt og faldt meget hurtigt i søvn.

Det tog mig et par dage at finde rundt og lære folks navne at kende. Jeg startede mit daglige arbejde på dækket hvor jeg hjælper matroserne med alt forefaldende arbejde så som vedligehold, reparationer o, lig om formiddagen og eftermiddagen tilbringer jeg på broen med 1.styrmanden, vi opdaterer elektroniske søkort og jeg får undervisning i de forskellige instrumenter og de utallige håndbøger der nu er på et skib.

Efter et par dage var jeg ikke i tvivl om at jeg var blevet en del af besætningen. Folk var i starten og er det stadig virkelig flinke og meget hjælpsomme. Har man brug for hjælp eller er i tvivl om noget er der altid en der kan hjælpe eller give en ekstra hånd.

Jeg mønstrede i Stockholm den 4/7 2010 derfra skulle vi til Donsjø turen ud fra Stockholm var enormt smuk, de små svenske øer med røde og hvide træhuse tittede frem over det hele, det samme gentog sig i indsejlingen til Donsjø. Skipper kaldte mig på broen og spurgte mig om jeg havde lyst til at være udkik mens vi havde Lods ombord, det var den første gang jeg skulle være på broen og rent faktisk have en funktion. Lods'en fortalte os lidt om omgivelserne og pegede i alle retninger for at forklare os om hvilken kendis der havde sommerhus her og der. Det var en lidt sjov oplevelse. Natten gik med at laste en ildelugtende cargo som skulle til Izmit i Tyrkiet. Turen der ned varede 15 dage. Undervejs var vi igennem den noget så rolige men stærkt befærdede Kieler kanal, her provianterede vi og fik en ny overstyrmand

ombord, de efterfølgende dage gik sin gang, solen bagte ned på os og vi var alle sammen ved at smelte. Dækket brændte næsten under vores fødder og vores cargo som skulle varmes op til 55 grader gjorde det ikke bedre. Hver morgen og eftermiddag har jeg fået som fast opgave at tage temperaturer på alle tankene, for at sikre os at de ikke er for kolde eller varme, jobbet i sig selv er ikke det værste, egentligt er det meget hyggeligt da man lige får tid til at gå lidt for sig selv og klare tankerne, men når det der nu er i tankene har konsistens som flydende bolsje og ca. 55 grader varmt kan det godt i det lange løb blive lidt træls. Men sådan finder man hurtigt ud af at mange ting er på søen, nogle gange får man nogle hyggelige jobs og andre gange knap så hyggelige, det vigtige er bare at tage det hele med et smil, for har man en dårlig dag smitter man lynsnart resten af besætningen.

Vi sejlede videre ned gennem Biscayen og her begyndte det at blæse op til 7 beaufort altså 18 m/s og der kom store dønninger der havde taget turen over Atlanterhavet, her må jeg nok indrømme at min mave slog et par knuder og jeg blev en smule bleg på trods af mine elles mange ture i min lille sejlbåd i store bølger hvor jeg aldrig har været søsyg før. Det tog mig et par dage før jeg var helt på toppen igen, det passede med at vi nåede ned til klippen, altså Gibraltar, middelhavets hovedindgang, her havde vinden lagt sig og solen bagte igen på os. Godt nok havde jeg fået fortalt at der var meget trafik ved Gibraltar, men det kom alligevel bag på mig da jeg så den store skov af lanterner der dukkede op i kimmingen. På turen gennem Middelhavet så jeg både en haj, hundredvis af delfiner og en aften da jeg stod på bakken og kiggede ud over havet kom det et par havskildpadder svømmende forbi.

Dagene på havet flyder hurtigt ud i hinanden og det kan være svært at skelne mellem onsdag og lørdag, det eneste der kendetegner weekenden er at vi får is om søndagen, det er næsten ugens højdepunkt, og maskinchefen sidder troligt søndag efter søndag og håber på at der er en af os andre der ikke ønsker at spise is så han kan få dobbelt ration. Jargonen ombord bærer lidt præg af at dette og er en verden af brave sømænd. Under skafning bliver der fortalt både sande og rigtig sande historier, og det er bestemt ikke alle sammen der er lige stuerene, mange af de såkaldte sande historier er lidt under bæltstedet. Hvis ikke historierne er om kvinder på Færøerne, er det ofte

gode historier om krudt og kugler allernådigst leveret af maskinchefen, også kendt som Krudtkongen.

Endelig nåede vi til Izmit med den stinkende cargo, her skulle der losses og der kom havnearbejdere og hjalp til. Det tog et døgn tid og det gav os tid til at komme en lille tur op i byen og kigge os omkring. Agenten hjalp os med at finde en bus og viste os hvor der var lidt at se på, det var første gang efter jeg var gået ombord at jeg satte fødderne på fast jord. Det var en underlig følelse, jeg var kommet ombord i Sverige, havde befundet mig på de samme 106 x 15 m i 15 dage og pludselig var jeg i den anden ende af Europa. Efter en god eftermiddag i byen og en vellykket losning skulle vi videre til Ilichevsk i Ukraine. Jeg havde hørt de andre fortælle om at dette var et korrupt sted og må nok indrømme at det skræmte mig lidt og jeg var nervøs. På turen skulle der selvfølgelig vaskes tanke og gøres klar til en ny last, her var det nu første gang jeg skulle være med til det. Turen ned i de store tanke overraskede mig, de var noget større end jeg umiddelbart havde troet. Vi fik vaskede de sidste rester væk og ankom så til Ilichevsk ved en lang kaj. Stedet lignede noget der havde fået lov til at stå uberørt siden den 2. verdenskrig og inde på kajen gik der skumle mænd rundt og kiggede på os som om vi kom fra Mars. Den første dag kom der mange folk ombord, som så meget vigtige ud i deres uniformer og med sorte og brune læder mapper under armen. Vi skulle også alle sammen troppe op i messen og vise vores ansigter, så de vigtige mennesker var sikre på at det var de rigtige folk der var ombord. Jeg havde fået til opgave at stå ved gangvejen og være ISPS vagt – dvs, at jeg skulle tjekke folk ind og ud. Samtidig stod der en mand fra havnen som også kontrollerede at alt var i orden.

Vi fik langt om længe lastet den solsikkeolie vi skulle have ombord, så vi kunne stikke næsen tilbage mod Europa. Da vi så skulle af sted blev vi bugseret ud gennem havnen og ud på frit hav. Nu er vi ved at være nået Gibraltar igen og jeg sidder på broen og kigger ud over det uendelig store sorte hav, solen er næsten lige gået ned og stjernerne kigger frem, det er som om at hver gang jeg ser ud på havet har det forandret sig, jeg har endnu ikke set to aftener der var ens, og de fascinerer mig alle på hver sin måde.